

اثرات متقابل شوری و کودهای ازتی بر رشد و ترکیب شیمیایی سورگوم

انسیه اسماعیلی، مهدی همایی و محمدجعفر ملکوتی^{1*}

چکیده

اثرات متقابل شوری و حاصلخیزی بر تولید بهینه گیاه در خاک‌های شور اهمیت فراوان دارد. این اثرات مآلاً وضعیت عناصر غذایی در بافت‌های گیاهی را متأثر می‌سازد. به منظور بررسی واکنش گیاه سورگوم (*Sorghum bicolor* L. Moench) به منابع و مقادیر متفاوت کود ازتی در سطوح مختلف شوری و مطالعه اثرات متقابل شوری و کودهای ازتی بر غلظت عناصر معدنی در گیاه سورگوم، آزمایشی فاکتوریل با دو فاکتور شوری آب آبیاری (5 سطح) و کود ازتی (8 سطح) در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی در سه تکرار و به صورت گلدانی انجام شد. پنج سطح شوری آب با تیمارهای آب غیرشور (C_0) یا تیمار شاهد (آب) و شوری‌های 6 (C_1)، 8 (C_2)، 10 (C_3) و 12 (C_4) دسی‌زیمنس بر متر اعمال گردید. فاکتور کود شامل هشت سطح تیمار بدون مصرف کود (F_0)، تیمار کود پایه و بدون مصرف کود ازتی (N_0) یا تیمار شاهد کود، تیمارهای اوره در سطوح اول تا سوم (U_1, U_2, U_3) و تیمارهای نیترات آمونیم در سطوح اول تا سوم (A_1, A_2, A_3) بود. کوددهی ازتی در سه سطح 114، 137 و 160 کیلوگرم ازت عنصری در هکتار و بصورت تقسیط اعمال شد. گیاهان مربوط به تیمارهای C_3 و C_4 به دلیل سوختگی کلر از آزمایش خارج شدند. سایر تیمارها در هفته یازدهم از سطح خاک جدا شدند. درصد سبز شدن، وزن مرطوب، وزن خشک، ارتفاع بوته و سطح برگ اندازه‌گیری شد. غلظت عناصر ازت، پتاسیم، کلسیم، منیزیم، کلر، سدیم، همچنین جذب ازت، پتاسیم، کلسیم و منیزیم اندازه‌گیری و محاسبه شد. نتایج نشان داد با افزایش شوری، درصد سبز شدن، وزن مرطوب، وزن خشک، سطح برگ و ارتفاع بوته سورگوم بطوری معنی‌دار کاهش یافت ($\alpha = 1\%$). لیکن پاسخ آن به کود ازتی در سطوح مختلف شوری متفاوت بود. در سطح شوری C_0 بالاترین وزن خشک مربوط به سطح سوم کود ازتی بود، حال آنکه بیشترین مقدار وزن خشک در سطوح شوری C_1 و C_2 به ترتیب مربوط به سطوح دوم و اول کوددهی ازتی بود. بنابراین، مصرف کود ازتی در تیمارهای شور به مقداری کمتر از آنچه در خاکهای غیرشور مرسوم بوده، واکنش مثبت سورگوم را به همراه داشت. در شرایط غیرشور گیاه به افزودن کود ازتی پاسخ مثبت داد، لیکن با افزایش شوری پاسخ مثبت گیاه در سطوح کمتر کود ازتی بود. با افزایش شوری، غلظت عناصر ازت، کلسیم، منیزیم، سدیم و کلر در اندام هوایی افزایش و غلظت پتاسیم و جذب عناصر ازت، کلسیم، منیزیم و پتاسیم کاهش یافت. در تیمارهای آب شور کوددهی ازتی باعث کاهش غلظت سدیم، کلر و افزایش غلظت پتاسیم در بافت گیاهی شد.

واژه‌های کلیدی: شوری، کود ازتی، اوره، نیترات آمونیم، سورگوم، ازت، پتاسیم، کلر، سدیم، کلسیم، منیزیم

مقدمه

تأثیر فزاینده یا کاهنده بر عملکرد داشته و یا اصلاً بی‌تأثیر باشند. به بیانی دیگر، واکنش گیاه به کودهای مصرفی، به مقدار تنش شوری ایجاد شده در محیط ریشه بستگی دارد (Maas و Grattan, 1999). در شوری‌های کم، کمبود عناصر غذایی می‌تواند عامل اصلی محدودکننده رشد گیاه باشد و در شوری‌های متوسط و زیاد، اثر محدود کنندگی

در خاکهای شور به دلیل وجود بیش از حد یک یا چند عنصر غذایی در محلول خاک، تعادل تغذیه‌ای گیاه بهم‌خورده و این امر بررسی واکنش گیاه به کودها را دشوار می‌سازد (Kafkafi, 1984). پژوهش‌ها نشان می‌دهند که مصرف کودهای شیمیایی در خاک‌های شور ممکن است

* - به ترتیب کارشناس ارشد خاکشناسی، دانشیار و استاد دانشگاه تربیت مدرس

* - وصول: 82/11/28 و تصویب: 83/10/24

شوری خاک، فعالیت یونی عناصر غذایی موجود در محلول خاک را تحت تأثیر قرار داده و تعادل تغذیه‌ای گیاه را بهم می‌زند (Grattan و Grieve, 1999). اثر متقابل شوری و تغذیه بر رشد گیاه می‌تواند با وضعیت عناصر در بافت گیاهی در ارتباط باشد (Hu و Schmidhalter, 1997b). غلظت بالای سدیم و کلر و دیگر عناصر غذایی در محیط رشد گیاه از طریق برهم زدن تعادل عناصر غذایی ضروری، بر رشد گیاه تأثیر می‌گذارد (Hu و Schmidhalter, 1997b)؛ Grattan و Grieve, 1999). در گیاهانی که تحت تنش شوری قرار دارند، سدیم و کلر در برگ‌ها از طریق جریان ترقق تجمع می‌یابند (Munns و Termaat, 1986).

مطالعات انجام شده نشان داده که با افزایش شوری خاک، جذب عناصر غذایی توسط گیاه به دلیل رقابت بین عناصر غذایی و گونه‌های مختلف نمک، کاهش می‌یابد. البته این امر به نوع عنصر غذایی و ترکیب شیمیایی محلول خاک بستگی دارد (Grattan و Grieve, 1999)؛ Maas و Grattan, 1999)؛ همایی، 1381). برای مثال گیاهان به صورت انتخابی جذب پتاسیم را نسبت به سدیم ترجیح می‌دهند؛ ولی در صورت چیرگی غلظت یون سدیم در محلول خاک، کمبود پتاسیم در گیاه قطعی است. همچنین فراوانی کلر، جذب و تجمع نیترات را در گیاه کاهش می‌دهد (همایی، 1381).

بسیاری از تحقیقات انجام شده بر اثرات متقابل شوری و تغذیه گیاه در محیط‌های کشت شنی و آبکشت¹ انجام گرفته است. به همین جهت، تعمیم نتایج بدست آمده در چنین آزمایش‌هایی به شرایط واقعی خاک‌های شور دشوار است (Doerge و Adams, 1987)؛ خوشگفتارمنش و سیادت، 1381). همچنین در پژوهش‌هایی که اثر متقابل شوری و ازت بررسی شده است، شکل ازت بکار رفته نیز اهمیت زیادی داشته است. این پژوهش‌ها نیز بیشتر در محیط‌های شنی و آبکشت و نه خاک انجام گرفته است. بدیهی است که تعمیم این نتایج به محیط طبیعی خاک نیز دشوار می‌باشد. (Grattan و Grieve, 1999).

مصرف کودهای شیمیایی از یک طرف می‌تواند باعث بهبود وضعیت تغذیه گیاه گردد و از دیگر سو می‌تواند باعث شور شدن محیط شود. این تحقیق سعی دارد به این پرسش پاسخ گوید که آیا به هنگام وجود شوری باید کود ازتی مصرف نمود و یا اصولاً در چه شوری‌هایی می‌توان این نوع کودها را مصرف کرد و چه مدیریتی (از لحاظ میزان مصرف و نوع کود ازتی) باید اعمال نمود؟ هدف از این پژوهش، بررسی اثرات شوری

شوری، رشد گیاه را تحت تأثیر قرار می‌دهد (Bernstein و همکاران، 1974؛ Kafkafi و همکاران، 1982؛ Hu و همکاران، 1997a؛ Grattan و Grieve, 1999).

برخی پژوهشگران بر این باورند که مصرف کودهای شیمیایی در شوری‌های متوسط تا زیاد باعث وخیم‌تر شدن اثرات ناشی از شوری خاک می‌گردد (Lunin و Gallatin, 1965). بیشتر تحقیقاتی که تا کنون بر اثرات متقابل شوری و ازت انجام شده، روی خاک‌هایی با کمبود ازت صورت گرفته است. کوددهی ازتی در خاک‌هایی که شوری شدید ندارند، باعث افزایش رشد و عملکرد محصولاتی همچون ذرت (Khalil و همکاران، 1967؛ Ravicovitch و Porath, 1967)، گندم (Ogo و Moriwaki, 1965؛ Soliman و همکاران، 1994)، پنبه (Khalil و همکاران، 1967)، ارزن (Ravicovitch و Porath, 1967؛ Ravicovitch و Ogo) و در بسیاری از تحقیقات، کاربرد ازت در خاک‌های خیلی شور موجب افزایش رشد نشده است.

(Grattan و Grieve, 1999). گیاهان نمک‌دوست¹ در شرایط بسیار شور و کمبود ازت و گیاهان شیرین‌رُست² در شرایطی با شوری متوسط و کمبود ازت، هر دو پاسخ مشابهی به کوددهی ازتی نشان داده‌اند (Broome و همکاران، 1975؛ Smart و Barko, 1980؛ Okusanya و Jeffrey, 1984؛ Ungar و Niadoo, 1987). برخی مطالعات انجام شده نیز نشان می‌دهد که درصد ماده خشک ذرت و پنبه با افزایش شوری کاهش و با مصرف ازت افزایش می‌یابد (همایی، 1381).

در پژوهش‌هایی که اثر متقابل شوری و ازت را مورد بررسی قرار داده اند، شکل ازت بکار رفته از اهمیت زیادی برخوردار است. مطالعاتی که جذب ازت توسط گیاه را بررسی نموده‌اند، نشان دادند که افزایش نیترات در محلول غذایی باعث کاهش جذب و تجمع کلر در گیاه می‌شود (Bernstein و Francois, 1974؛ Kafkafi و همکاران، 1982؛ Feigin و همکاران، 1987؛ Martinez و Cerda, 1989). در پژوهشی که در محیط آبکشت انجام گرفت، گندم و ذرت در تیمار آمونومی نسبت به تیمار نیتراتی، حساسیت بیشتری نسبت به شوری نشان دادند (Lewis و Tshivhandekano, 1993).

از نیاز آبی گیاه در نظر گرفته شد تا با اعمال این مقدار نیاز آبتی، شوری، عصارة اشباع خاک حتی الامکان به شوری تیمار آب آبیاری نزدیک گردد. کنترل وضعیت شوری با نمونه برداری از خاک گلدان‌هایی که به همین منظور جهت پیش‌بینی از طرح در نظر گرفته شده بود انجام گردید.

تعداد گیاهچه‌های سبز شده در هر گلدان ثبت شد. در پایان هفته هفتم و نهم به ترتیب گیاهان تیمارهای C_3 و C_4 به دلیل سوختگی کلر از آزمایش خارج شدند. سایر تیمارها در پایان هفته یازدهم (آغاز گلدهی) از محل طوقه، قطع و توزین شدند. سطح برگ بوسیله دستگاه اندازه‌گیری‌کننده سطح برگ اندازه‌گیری شد. نمونه‌ها پس از توزین و شستشو، در آون، در دمای 65°C خشک و سپس توزین و آسیاب شدند. نمونه‌های گیاهی به روش اکسایش تر در مجاورت مخلوط اسید سولفوریک، اسید سالیسیلیک، سلنیم و آب اکسیژنه هضم گردید. ازت به روش کجلدال، سدیم و پتاسیم به روش نشر شعله‌ای، کلسیم و منیزیم با دستگاه جذب اتمی و کلر به روش نیترات نقره و با دستگاه کلرایدمتر (PCLM3) اندازه‌گیری شد علاوه بر این جذب ازت، پتاسیم، کلسیم و منیزیم محاسبه شد. محاسبات آماری به کمک نرم افزار MSTATC و گروه‌بندی میانگین‌ها بر اساس آزمون چنددامنه‌ای دانکن انجام شد.

نتایج و بحث

سبز شدن

میانگین درصد سبز شدن گیاهان در سطوح متفاوت کودی و در شوری‌های مختلف در جدول 3 ارائه شده است. تأثیر عوامل شوری آب، کود و اثر متقابل آنها بر سبز شدن گیاه معنی‌دار بود ($\alpha = 1\%$). شوری آب باعث کاهش سبز شدن شد. بالاترین درصد سبز شدن مربوط به تیمار آب معمولی (C_0) بود (شکل 1). در تیمار آب معمولی (C_0) درصد سبز شدن گیاه در تیمارهای مختلف کودی تفاوتی معنی‌دار نداشت، لیکن در شوری 6 دسی‌زیمنس بر متر (C_1) بالاترین درصد سبز شدن مربوط به تیمارهای کودی F_0 و N_0 بود. به بیانی دیگر، درصد سبز شدن در تیمارهایی که کود ازتی دریافت نکردند، بالاتر از سایر تیمارها بود و کوددهی پیش از کاشت باعث کاهش درصد سبز شدن سورگوم شد (جدول 3). در شوری 8 دسی‌زیمنس بر متر (C_2)، بالاترین درصد سبز شدن مربوط به تیمار بدون کود (F_0) بود و کود ازتی باعث کاهش درصد سبز شدن شد (جدول 3). در سطوح شوری C_3 و C_4 درصد سبز شدن گیاه در تیمارهای مختلف کودی تفاوتی معنی‌دار نداشت و اثر محدودکنندگی شوری آب بر سبز شدن گیاه به مراتب بیشتر از تأثیر کوددهی بود

و کوددهی ازتی بر رشد و عملکرد گیاه سورگوم و نیز مطالعه ارتباط غلظت عناصر معدنی در بافت‌های گیاهی با شاخص‌های رشد در محیط‌های شور بود. سورگوم جز گیاهان نسبتاً متحمل به شوری تقسیم‌بندی شده است. حد آستانه در این گیاه $6/8$ دسی‌زیمنس بر متر و شیب کاهش ۱۶ درصد گزارش شده است (Maas و Grattan، ۱۹۹۹).

مواد و روشها

آزمایشی به صورت فاکتوریل با دو فاکتور شوری آب و کود ازتی در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی با سه تکرار اجرا شد. خاک، از لایه سطحی خاکهای منطقه اشتھارد کرج برداشت شد. خاک‌ها پس از هوا خشک شدن از الک ۸ میلی‌متر جهت آزمایش گلدانی و از الک ۲ میلی‌متر جهت تجزیه‌های شیمیایی عبور داده شد. ویژگی‌های فیزیکی و شیمیایی اندازه‌گیری شده خاک در جدول یک ارائه شده است. پنج سطح شوری آب با تیمارهای آب غیرشور ($0/6$ dS/m) و شوری‌های ۶ (C_1)، ۸ (C_2)، ۱۰ (C_3) و ۱۲ (C_4) دسی‌زیمنس بر متر اعمال گردید (آستانه تحمل در سورگوم $6/8$ dS/m گزارش شده است). تیمارهای آب شور از رقیق کردن یک آب شور طبیعی (80 dS/m) که از منطقه اشتھارد کرج برداشت شده بود با آب معمولی تهیه گردید. جدول ۲ تجزیه شیمیایی آب‌های مورد استفاده را نشان می‌دهد. فاکتور کود شامل هشت سطح تیمار بدون مصرف کود (F_0)، تیمار کود پایه و بدون مصرف کود ازتی (N_0) یا تیمار شاهد کود، تیمارهای اوره در سطوح اول تا سوم (U_1, U_2, U_3) و تیمارهای نیترات آمونیم در سطوح اول تا سوم (A_1, A_2, A_3) بود. کوددهی ازتی در سه سطح ۱۱۴، ۱۳۷ و ۱۶۰ کیلوگرم ازت عنصری در هکتار که به ترتیب ۸۷٪، ۱۰۰٪ و ۱۱۷٪ مقدار توصیه شده در خاک‌های غیرشور (فومن، ۱۳۸۰) می‌باشند، اعمال شد.

در این آزمایش از گلدان‌های پلاستیکی بزرگ با قطر دهانه ۳۰ سانتی‌متر و ارتفاع ۳۱ سانتی‌متر استفاده شد. زیر هر گلدان، تعداد پنج سوراخ به قطر ۲ سانتی‌متر تعبیه شد تا امکان اعمال آبتی جهت حفظ شوری خاک در حدی معین فراهم گردد. کود پایه سوپرفسفات تریپل به میزان ۲۵۰ کیلوگرم در هکتار برای هر گلدان محاسبه و به نمونه‌های خاک اضافه شد. کوددهی ازتی بصورت تقسیط و در دو بخش مساوی به ترتیب قبل از کاشت و در مرحله‌ای که ارتفاع گیاهان در تیمار آب شاهد به حدود ۳۵-۴۰ سانتی‌متر رسید (فومن ۱۳۸۰) اعمال شد. در هر گلدان ۱۰ عدد بذر ضدعفونی شده سورگوم دانه‌ای رقم پیام در عمق سه سانتی‌متری کاشته شد. در طول اجرای آزمایش، مقدار آب آبیاری برای هر گلدان ۵۰ درصد بیش

ترتیب شوری از راه کاهش پتانسیل اسمزی، نمو عادی ریشه‌چه و ساقه‌چه را به تأخیر می‌اندازد. طولانی شدن این دوره بحرانی رشد، سبب آسیب دیدن گیاهچه توسط عوامل بیماری‌زا و عوامل محیطی می‌شود و به این ترتیب موفقیت استقرار گیاه کاهش می‌یابد.

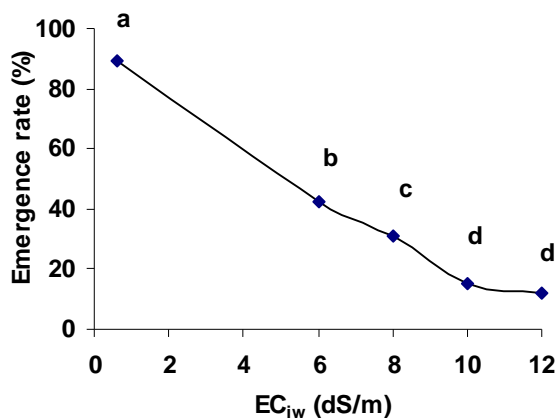
(جدول 3) Shannon و Wang (1999) گزارش کردند که تحمل به شوری در بین رقم‌های سویا متفاوت بوده و زمانی که شوری عصاره اشباع به بیش از 3 دسی‌زیمنس بر متر رسید، درصد سبز شدن کاهشی معنی‌دار یافت. به این

جدول 1- ویژگیهای فیزیکی و شیمیایی اندازه‌گیری شده خاک

Cu	Mn	Fe	Zn	P	K	T.N.V	Ece	pH	S.P.	O.C	بافت	Clay	Silt	Sand
$mg.kg^{-1}$	$mg.kg^{-1}$	$mg.kg^{-1}$	$mg.kg^{-1}$	$mg.kg^{-1}$	$mg.kg^{-1}$	%	$ds.m^{-1}$		%	%		%	%	%
0/86	10	4/5	0/74	10/4	468	13/76	5/2	7/4	27	0/79	لوم‌شنی	14	33	53

جدول 2- تجزیه شیمیایی تیمارهای آب

SO_4^{2-}	HCO_3^-	Cl	Mg^{2+}	Ca^{2+}	K^+	Na^+	pH	EC_e	تیمار
$mg.l^{-1}$	$mg.l^{-1}$	$mg.l^{-1}$	$mg.l^{-1}$	$mg.l^{-1}$	$mg.l^{-1}$	$mg.l^{-1}$		$ds.m^{-1}$	
240/0	170/0	25/6	12/0	87/2	0/8	19/5	7/96	0/6	C ₀
768/0	170/0	1746/6	89/3	489/6	9/4	1007/4	7/92	6/0	C ₁
1113/6	170/0	2328/8	119/0	652/8	12/5	1343/2	7/84	8/0	C ₂
1459/2	170/0	2913/8	149/4	816/0	15/2	1679/0	7/81	10/0	C ₃
1804/8	170/0	3493/2	178/8	964/0	17/5	2024/0	7/72	12/0	C ₄

شکل 1- اثر شوری آب بر میانگین درصد سبز شدن سورگوم.

جدول 3- اثر تیمارها بر میانگین درصد سبز شدن سورگوم

A ₃	U ₃	A ₂	U ₂	A ₁	U ₁	N ₀	F ₀	سطوح و منبع کود شوری آب (ds.m ⁻¹)
86/7 a	93/3 a	90/0 a	90/0 a	86/7 a	86/7 a	90/0 a	90/0 a	0/6
40/0b	36/7 b	40/0b	30/0b	33/3 b	36/7 b	56/7 a	63/3 a	6
26/7 b	26/7 b	30/0b	23/3 b	36/7 b	26/7 b	30/0 b	46/7 a	8
16/7 a	20/0a	13/3 a	10/0 a	13/3 a	16/7 a	13/3 a	16/7 a	10
10/0 a	13/3a	10/0 a	13/3 a	10/0 a	13/3 a	13/3 a	13/3 a	12

حروف مشابه در هر سطر نشان‌دهنده عدم اختلاف معنی‌دار در سطح ۱٪ می‌باشد. F₀ تیمار بدون مصرف کود، N₀ تیمار شاهد کودی (کود پایه بدون مصرف کود ازت)، A₁, A₂, A₃ به ترتیب سطوح اول تا سوم کود نیترات آمونیم، U₁, U₂, U₃ نیز به ترتیب سطوح اول تا سوم کود اوره می‌باشند.

وزن مرطوب و وزن خشک گیاه

تأثیر فاکتورهای شوری آب، کود ازتی و نیز اثر متقابل آنها بر وزن مرطوب و وزن خشک بوته سورگوم معنی‌دار بود ($\alpha = 1\%$). افزایش شوری آب باعث کاهش وزن مرطوب و وزن خشک گیاه شد، بطوریکه میانگین وزن مرطوب و وزن خشک بوته سورگوم در تیمار ۶ دسی‌زیمنس بر متر به ترتیب $13/7$ و $26/5$ درصد و در تیمار ۸ دسی‌زیمنس بر متر به ترتیب $24/0$ و $50/6$ درصد نسبت به شاهد (C_0) کاهش یافت (شکل ۲- الف). مقایسه میانگین‌ها بر اساس آزمون دانکن نشان می‌دهد که در تیمار آب معمولی (C_0)، وزن مرطوب و وزن خشک بوته سورگوم با افزایش مصرف کود ازتی افزایش یافت و بالاترین میانگین در سطح سوم کوددهی ازتی مشاهده شد (شکل ۲- ب). در شوری ۶ دسی‌زیمنس بر متر (C_1) با افزایش مصرف کود ازتی، وزن مرطوب و وزن خشک بوته نسبت به شاهد (N_0) افزایش یافت، لیکن بالاترین میانگین در سطح دوم کوددهی بدست آمد (شکل ۲- ج). در شوری ۸ دسی‌زیمنس بر متر (C_2) بالاترین میانگین وزن مرطوب و وزن خشک بوته گیاه مربوط به سطح اول کوددهی بود (شکل ۲- د).

به این ترتیب با افزایش شوری آب، سطوح پایین‌تر کود ازتی تأثیر بیشتری بر افزایش وزن مرطوب و وزن خشک بوته گیاه داشت. به بیانی دیگر، در شرایط شور (C_1 و C_2)، مصرف کود ازتی تا حدی معین، باعث افزایش وزن خشک و وزن مرطوب شده است و مصرف بیشتر کود باعث کاهش آن شده است. این نتایج بیانگر آن است که در شورهای بالا، مصرف بیش از حد متعارف کودهای شیمیایی باعث شورتر شدن و افزایش فشار اسمزی محیط ریشه و به دنبال آن کاهش جذب آب و مواد غذایی و در نهایت کاهش رشد خواهد شد. به عبارت دیگر، در شورهای کم، کمبود عناصر غذایی می‌تواند عامل اصلی محدودکننده رشد گیاه باشد. لیکن در شورهای بالاتر، اثر محدودکنندگی شوری رشد گیاه را تحت تأثیر قرار می‌دهد.

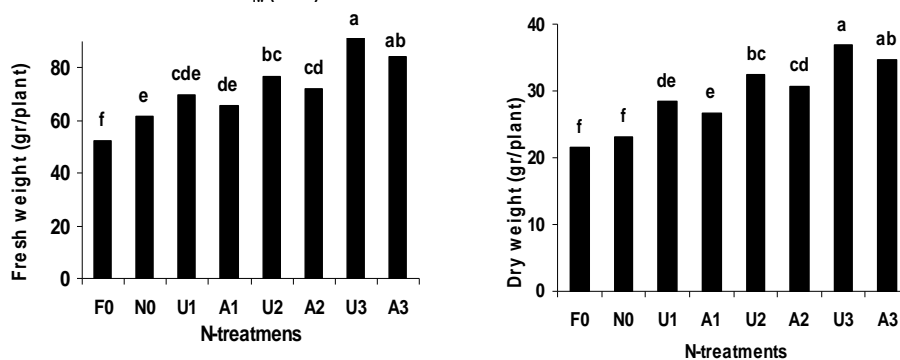
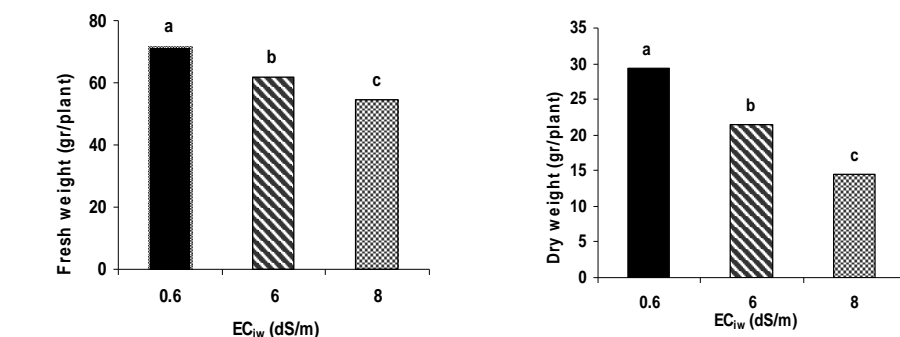
سطح برگ

اثر شوری، کود ازتی و اثر متقابل آنها بر سطح برگ معنی‌دار بود ($\alpha = 1\%$). افزایش شوری آب، باعث کاهش سطح برگ شد. میانگین سطح برگ در تیمارهای ۶ و ۸ دسی‌زیمنس بر متر به ترتیب ۲۴ و $35/4$ درصد کاهش یافت (شکل ۳- الف). با افزایش شوری و به دنبال آن کاهش پتانسیل آب گیاه، سطح برگ کاهش می‌یابد (Francois و همکاران، ۱۹۹۲). کاهش سطح فتوسنتزکننده از مهم‌ترین خسارت‌های تنش شوری می‌باشد و باعث کاهش میزان تولید ماده خشک می‌گردد. مقایسه میانگین‌ها نشان داد که در تیمار آب معمولی (C_0)، با افزایش مصرف کود ازتی، سطح برگ افزایش یافت (شکل ۳- ب). در تیمار ۶ دسی‌زیمنس بر متر (C_1) سطح برگ با مصرف کود ازتی افزایش یافت، لیکن بیشترین سطح برگ مربوط به سطح دوم کوددهی بود (شکل ۳- ج). در تیمار ۸ دسی‌زیمنس بر متر (C_2)، بیشترین سطح برگ مربوط به سطح اول کوددهی بود (شکل ۳- د). به این ترتیب در تیمار آب معمولی با افزایش مصرف کود، سطح برگ افزایش یافت ولی در تیمارهای آب شور مصرف کود ازتی تا حدود معینی باعث افزایش سطح برگ شد. به بیانی دیگر، با افزایش شوری آب، سطوح پایین‌تر کود ازتی تأثیر بیشتری بر افزایش سطح برگ بوته داشت.

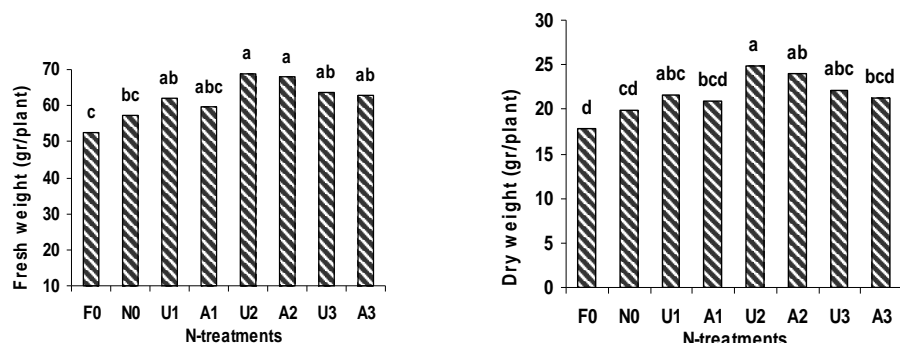
ارتفاع گیاه

اثر شوری، کود ازتی و نیز اثر متقابل آنها بر ارتفاع گیاه، معنی‌دار بود ($\alpha = 1\%$). افزایش شوری باعث کاهش ارتفاع گیاه گشت. میانگین ارتفاع گیاه در تیمارهای ۶ و ۸ دسی‌زیمنس بر متر نسبت به شاهد (C_0) به ترتیب $10/9$ ، $16/7$ درصد کاهش داشت (شکل ۴- الف). کاهش ارتفاع گیاه در شرایط شور به دلیل کاهش پتانسیل آب گیاه می‌باشد (Francois و همکاران، ۱۹۹۲). در تیمار آب معمولی (C_0)، اختلاف ارتفاع تیمارهای کودی معنی‌دار نشد (شکل ۴- ب) که این امر می‌تواند در ارتباط با تأثیر کوددهی ازتی در ایجاد پاجوش باشد. در تیمار آب ۶ دسی‌زیمنس بر متر (C_1) بیشترین ارتفاع مربوط به سطح دوم کوددهی بود (شکل ۴- ج). در تیمار آب ۸ دسی‌زیمنس بر متر (C_2) بیشترین ارتفاع مربوط به سطح اول کودی است (شکل ۴- د).

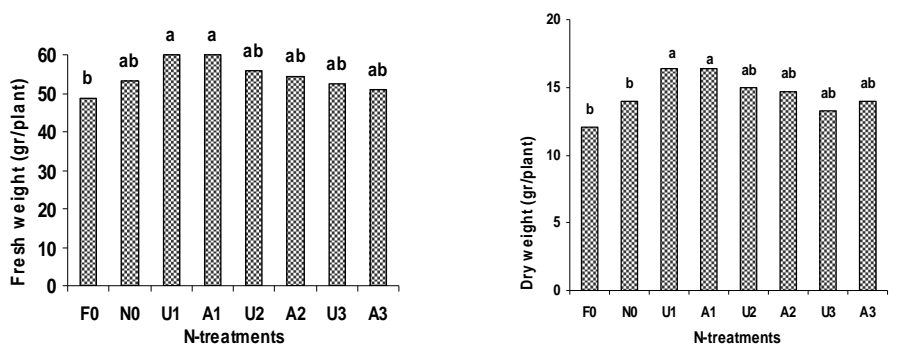
(الف)

(ب)

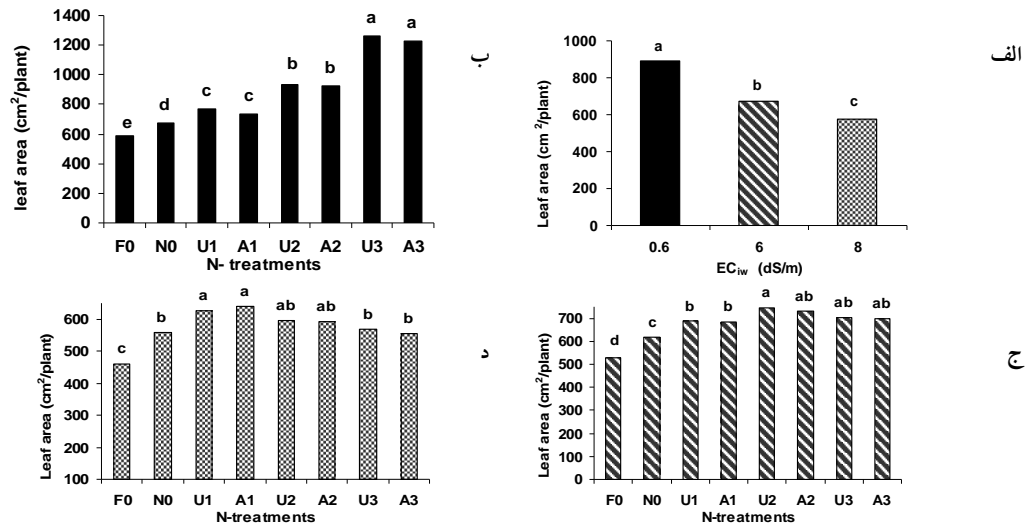

(ج)

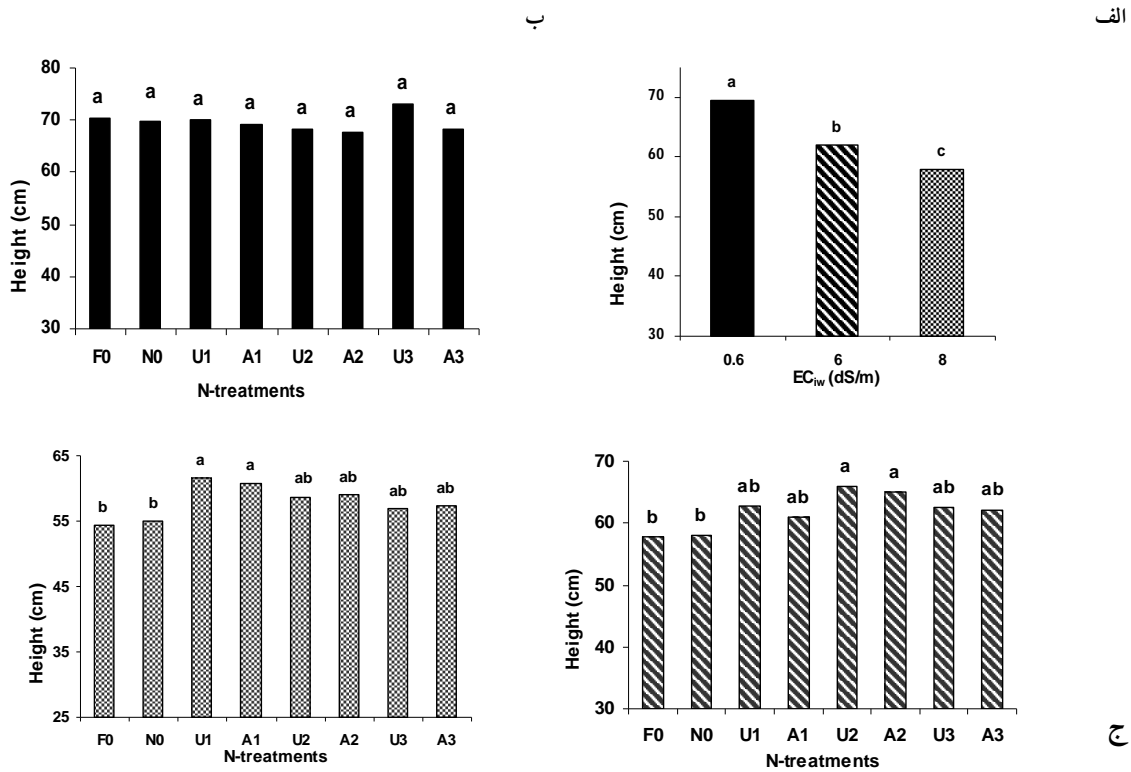

(د)

شکل 2- اثر سطوح شوری آب (الف) و تیمارهای کودی (ب: C₀، ج: C₁، د: C₂) بر وزن مرطوب و خشک بوته سورگوم (α = %1).

شکل 3- اثر سطوح شوری آب (الف) و تیمارهای کودی (ب: C₀، ج: C₁، د: C₂) بر میانگین سطح برگ بوته سورگوم.

شکل 4- اثر سطوح شوری آب (الف) و تیمارهای کودی (ب: C₀، ج: C₁، د: C₂) بر میانگین ارتفاع بوته سورگوم.

عناصر معدنی در اندام های هوایی

اثر شوری بر غلظت عناصر معدنی در اندام هوایی گیاه معنی دار بود ($\alpha = 1\%$). با افزایش شوری غلظت ازت در اندام هوایی افزایش یافت (شکل 5-الف). از دیگر سو بدلیل کاهش تراوایی ریشه، با افزایش شوری، جذب ازت کاهش یافت (شکل 5-ب). در پژوهش دیگری نیز چنین گزارش که با افزایش شوری مقدار ازت تجمع یافته در ذرت و پنبه افزایش یافت (همایی، 1381).

غلظت کلسیم و منیزیم در اندام های هوایی نیز با افزایش شوری، افزایش یافت (شکل 5-ج و ه). میانگین غلظت کلسیم در تیمارهای 6 و 8 دسی‌زیمنس بر متر به ترتیب 16/7 و 33/3 درصد و میانگین غلظت منیزیم به ترتیب 25/0 و 37/5 درصد نسبت به تیمار آب معمولی (C_0) افزایش یافت. این افزایش می‌تواند به دلیل غلظت بالای یون‌های کلسیم و منیزیم موجود در آب شور باشد. از سوی دیگر افزایش شوری باعث کاهش جذب کلسیم و منیزیم شد (شکل 5-د و و) به گونه‌ای که میانگین جذب کلسیم در تیمارهای 6 و 8 دسی‌زیمنس بر متر به ترتیب 11/1 و 33/3 درصد و میانگین جذب منیزیم به ترتیب 20/0 و 40/0 درصد نسبت به تیمار آب معمولی (C_0) افزایش یافت.

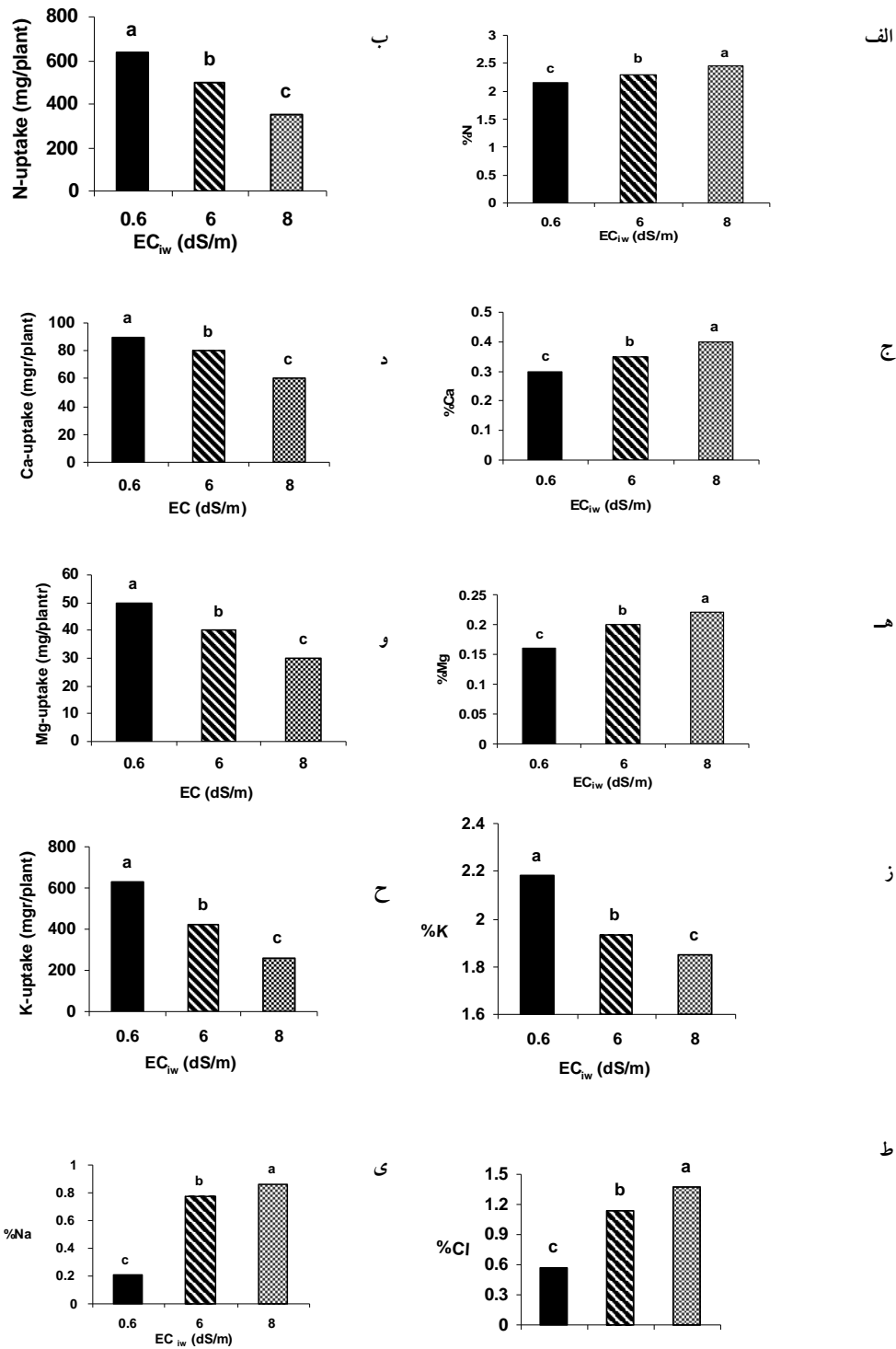
افزایش شوری با اثر آنتاگونیستی کلسیم و سدیم بر جذب پتاسیم باعث کاهش غلظت پتاسیم در اندام هوایی شد (شکل 5-ز). میانگین غلظت پتاسیم در تیمارهای 6 و 8 دسی‌زیمنس بر متر نسبت به تیمار آب معمولی (C_0) به ترتیب 11/5 و 15/1 درصد کاهش یافت. از سوی دیگر شوری بدنال کاهش وزن خشک و غلظت پتاسیم باعث کاهش جذب پتاسیم شد (شکل 5-ح). نتایج Clark و همکاران (1991) با این نتایج مطابقت داشت. این پژوهشگران گزارش کردند که شوری آب آبیاری باعث افزایش غلظت سدیم و کلسیم و کاهش غلظت پتاسیم در سورگوم شد. برخی پژوهشگران نیز چنین گزارش کردند که غلظت بالای سدیم در محیط رشد، باعث کاهش غلظت پتاسیم در بسیاری از گونه‌های گیاهی می‌شود (Greenway و Munns، 1980؛ Rathert، 1983). این کاهش ممکن است بواسطه اثر آنتاگونیستی سدیم و پتاسیم در مکان‌های جذب در ریشه یا تأثیر سدیم بر انتقال پتاسیم در آوندهای چوبی (Lynch و Lauchli، 1984) و یا اختلال در فرآیندهای جذب باشد (Gronwald و همکاران، 1990؛ Suhayda و همکاران، 1990).

با افزایش شوری آب، غلظت کلر (شکل 5-ط) و نیز سدیم در اندام های هوایی (شکل 5-ی) افزایش

یافت. میانگین غلظت کلر در تیمارهای 6 و 8 دسی‌زیمنس بر متر نسبت به تیمار آب معمولی (C_0) به ترتیب 2/0 و 2/4 برابر و میانگین غلظت سدیم در تیمارهای 6 و 8 دسی‌زیمنس بر متر به ترتیب 3/7 و 4/1 برابر غلظت آنها در تیمار آب معمولی بود. Hu و Schmidhalter (1997) نیز گزارش کردند شوری باعث افزایش غلظت سدیم و کلر و کاهش غلظت پتاسیم در گندم شد. در پایان هفته هفتم و نهم گیاهان تیمارهای C_3 و C_4 به دلیل سمیت ناشی از کلر از آزمایش خارج شدند.

اثر فاکتور کود ازتی بر غلظت و جذب عناصر معدنی موجود در اندام هوایی گیاه در سطح 1% معنی دار شد. همچنین اثر متقابل شوری و کود ازتی بر جذب عناصر و نیز غلظت ازت، پتاسیم و کلر معنی دار شد ($\alpha = 1\%$). در کلیه سطوح شوری با مصرف کود ازتی غلظت و جذب ازت موجود در اندام هوایی افزایش یافت (جدول 4 و 5). در تیمار آب معمولی C_0 با مصرف کود ازتی، غلظت پتاسیم نسبت به شاهد (N_0) کاهش یافت (جدول 5) ولی معنی دار نشد. این کاهش می‌تواند به علت تأثیر کود ازتی در افزایش وزن خشک گیاه باشد (اثر رقت). در تیمارهای آب 6 و 8 دسی‌زیمنس بر متر با مصرف کود ازتی، غلظت پتاسیم افزایش یافت (جدول 4). همچنین کوددهی ازتی در همه تیمارها باعث افزایش جذب پتاسیم شد (جدول 5).

در تیمار آب معمولی (C_0) با مصرف ازت و به دنبال آن افزایش وزن خشک، غلظت و جذب منیزیم و کلسیم افزایش یافت (جدول 4 و 5). در تیمارهای 6 و 8 دسی‌زیمنس بر متر با مصرف کود ازتی، غلظت و جذب کلسیم و منیزیم افزایش یافت ولی این افزایش (بجز در مورد جذب منیزیم در سطح شوری C_1) معنی دار نبود (جدول 4). افزایش غلظت کلسیم و منیزیم می‌تواند به دلیل افزایش ظرفیت تبادل ریشه در اثر مصرف کود ازتی باشد که موجب جذب بیشتر کاتیون‌های دوظرفیتی می‌گردد. در تیمار آب معمولی (C_0) غلظت‌های سدیم و نیز کلر در تیمارهای کودی اختلاف معنی دار نداشتند (جدول 4). در تیمارهای آب 6 و 8 دسی‌زیمنس بر متر با مصرف کود ازتی غلظت‌های سدیم و کلر نسبت به شاهد کاهش یافت (جدول 4). این کاهش می‌تواند به دلیل اثر آنتاگونیستی بین جذب کلر و نیترات و نیز سدیم و آمونیم باشد. بنابراین در شرایط شور، اثر سمیت یون‌های ویژه، کمبود عناصر غذایی ضروری و اختلال در تعادل تغذیه‌ای گیاهان از عوامل مؤثر بر کاهش رشد و عملکرد می‌باشد.

شکل 5- اثر سطوح شوری بر غلظت ازت (الف)، جذب ازت (ب)، غلظت کلسیم (ج)، جذب کلسیم (د)، غلظت منیزیم (هـ)، جذب منیزیم (و)، غلظت پتاسیم (ز)، جذب پتاسیم (ح)، غلظت کلر (ط) و غلظت سدیم (ی)، غلظتها بر حسب درصد وزن خشک. در اندام های هوایی

جدول 4- اثر سطوح شوری و تیمارهای کودی بر غلظت عناصر (% وزن خشک) در سورگوم

عناصر	سطوح و منبع کود شوری آب آبیاری (dS/m)								
	A ₃	U ₃	A ₂	U ₂	A ₁	U ₁	N ₀	F ₀	
N	2/48a	2/43ab	2/32abc	2/62Bcd	2/19 cd	d2/10	1/71e	1/69e	0/6
	2/50a	2/48ab	2/39abc	2/36abc	2/28bc	2/26c	2/06d	1/98d	6/0
	2/75a	2/69ab	2/56abc	2/51bc	2/47c	2/48bc	2/12d	2/09d	8/0
K	2/11b	2/10b	2/14ab	2/15ab	2/18ab	2/20ab	2/24ab	2/31a	0/6
	2/09a	2/07ab	2/06ab	2/01ab	1/95ab	1/90b	1/71c	1/68c	6/0
	1/89a	1/91a	1/88a	1/93a	1/91a	1/88a	1/71b	1/67b	8/0
Ca	0/36a	0/37a	0/34ab	0/35ab	0/28bc	0/26c	0/25c	0/23c	0/6
	0/36a	0/37a	0/37a	0/36a	0/35a	0/35a	0/32a	0/30a	6/0
	0/42a	0/43a	0/41a	0/42a	0/41a	0/40a	0/37a	0/36a	8/0
Mg	0/18a	0/18a	0/18a	0/18a	0/17a	0/16ab	0/13b	0/13b	0/6
	0/21a	0/19ab	0/20ab	0/19ab	0/19ab	0/20ab	0/18ab	0/17b	6/0
	0/22 a	0/23 a	0/22 a	0/21 a	0/22 a	0/22 a	0/20 a	0/20a	8/0
Cl	0/58 a	0/64 a	0/55 a	0/62 a	0/50 a	0/59 a	0/53 a	0/51 a	0/6
	0/93e	0/99de	1/06cde	1/09cde	1/16bcd	1/21abc	1/38 a	1/29ab	6/0
	1/29 c	1/36 bc	1/33 bc	1/36 bc	1/38 bc	1/35bc	1/52 a	1/45ab	8/0
Na	0/22 a	0/26 a	0/18 a	0/21 a	0/17 a	0/18 a	0/30 a	0/17a	0/6
	0/66c	0/69c	0/71bc	0/73abc	0/76abc	0/79abc	0/91 a	0/90ab	6/0
	0/76 c	0/80 bc	0/78 c	0/83 bc	0/84 bc	0/83 bc	1/06a	0/97ab	8/0

حروف مشابه در هر سطر نشان‌دهنده عدم اختلاف معنی‌دار در سطح ۱% می‌باشد. F₀ تیمار بدون مصرف کود، N₀ تیمار شاهد کودی (کود پایه بدون مصرف کود ازت)، A₁, A₂, A₃ به ترتیب طوح اول تا سوم کود نیترات آمونیم، U₁, U₂, U₃ نیز به ترتیب سطوح اول تا سوم کود اوره می‌باشند.

جدول 5- اثر سطوح شوری و تیمارهای کودی بر جذب عناصر غذایی (میلی گرم در بوته سورگوم)

عناصر	سطوح و منبع کود شوری آب آبیاری (dS/m)								
	A ₃	U ₃	A ₂	U ₂	A ₁	U ₁	N ₀	F ₀	
N	860a	890a	710b	730b	580c	c600	400d	360d	0/6
	530ab	550ab	570a	590a	480bc	490bc	410cd	350d	6/0
	380a	340ab	370ab	380a	410a	410a	300bc	250c	8/0
K	730ab	780a	650cd	700bc	580ef	620de	520fg	490g	0/6
	440ab	460ab	490a	500a	410bc	410bc	340cd	300d	6/0
	260ab	240bc	270ab	290ab	310a	310a	240bc	200c	8/0
Ca	120ab	140a	110b	110b	70c	70c	60cd	50d	0/6
	80ab	80ab	90a	90a	70ab	80ab	60ab	50b	6/0
	60 a	60 a	60 a	60 a	70 a	70 a	50 a	40a	8/0
Mg	60ab	60a	50bc	60ab	50c	40c	30d	30d	0/6
	40ab	40ab	50 a	50a	40abc	40ab	40bc	30c	6/0
	030 ab	30 ab	30ab	30ab	40a	40a	30ab	20b	8/0

حروف مشابه در هر سطر نشان‌دهنده عدم اختلاف معنی‌دار در سطح ۱% می‌باشد. F₀ تیمار بدون مصرف کود، N₀ تیمار شاهد کودی (کود پایه بدون مصرف کود ازت)، A₁, A₂, A₃ به ترتیب سطوح اول تا سوم کود نیترات آمونیم، U₁, U₂, U₃ نیز به ترتیب سطوح اول تا سوم کود اوره می‌باشند.

تأثیر نوع کود مصرفی

رفتن گیاهچه‌های سبز شده در مراحل اولیه رشد رویشی می‌شود. از اینرو توجه به کیفیت آب آبیاری حداقل تا قبل از استقرار گیاه در خاک امری ضروری است و به منظور کنترل شوری در لایه سطحی خاک استفاده از آب غیرشور یا آبی با شوری کم، رعایت دور آبیاری کوتاه و اعمال آبیاری در این مرحله حساس توصیه می‌شود. از آنجا که معمولاً در خاک‌های شور جهت حفظ شوری در حدی معین، حجم آب مصرفی زیاد است به منظور کاهش شستشوی کودهای شیمیایی، کوددهی به روش تقسیط توصیه می‌شود. همچنین بهتر است مصرف قسط اول کود به صورت سرک پس از سبز شدن گیاهچه‌ها صورت گیرد تا هم آبیاری کود کمتر باشد و هم درصد سبز شدن متأثر از افزایش فشار اسمزی ناشی از کوددهی نشود.

در این آزمایش بین سطوح مختلف کود و شوری آب اثر متقابل وجود داشت و پاسخ سورگوم به مصرف کود ازتی در سطوح مختلف شوری و کود متفاوت بود. کوددهی ازتی در تیمارهای آب شور با بهبود وضعیت تغذیه گیاه باعث افزایش تحمل به شوری در سورگوم شد. در این آزمایش شوری با کاهش جذب ازت، پتاسیم، کلسیم، منیزیم و افزایش غلظت کلر و سدیم در بافت گیاهی باعث کاهش وزن خشک گیاه شد، اما در تیمارهای آب شور، کوددهی ازتی با افزایش جذب ازت، پتاسیم و تا حدی کلسیم و منیزیم و نیز کاهش غلظت سدیم و کلر سبب افزایش تحمل به شوری در گیاه سورگوم شد.

در تیمار آب غیرشور (C₀)، وزن مرطوب و وزن خشک در تیمارهای اوره بیشتر از تیمارهای نیترات آمونیم بود، لیکن این اختلاف معنی‌دار نبود (شکل ۲-ب). از آنجا که در این آزمایش، برای حفظ شوری در حدی معین، مقدار آب آبیاری زیاد بود، شستشوی بخشی از نیترات از خاک از این راه تحقق یافته است. از سوی دیگر بیشتر ترکیبات ازتی که به خاک داده می‌شوند، به دلیل تحرک شیمیایی اندک، به مقداری کم قابل دسترس هستند و شرط لازم برای جذب چنین ترکیباتی توسط گیاه، اعمال فرآیند میکروبی معدنی شدن در خاک و تبدیل آنها به اشکال قابل جذب می‌باشد. شوری خاک، فرآیند معدنی شدن را به شدت تحت تأثیر قرار می‌دهد (همایی، ۱۳۸۱؛ Westerman و Tucker، ۱۹۷۴). از اینرو در این آزمایش پیش‌بینی می‌شد در شرایط شور تیمارهای نیترات آمونیم رشد بهتری نسبت به تیمارهای اوره داشته باشند. لیکن به دلیل شسته شدن نیترات از خاک، این پدیده چندان تحقق نیافت. در تیمارهای C₁ و C₂، احتمالاً به دلیل آبیاری نیترات از یک سو و کاهش فرآیند معدنی شدن اوره از سوی دیگر، تفاوتی بین تیمارهای نوع کود مصرفی مشاهده نشد (شکل ۲-ج و د).

نتیجه‌گیری

شوری با بالا بردن فشار اسمزی بویژه در لایه سطحی خاک، باعث کاهش درصد سبز شدن و از بین

فهرست منابع:

- خوشگفتارمنش، ا. ح. و سیادت، ح. ۱۳۸۱. تغذیه معدنی سبزیجات و محصولات باغی در شرایط شور. چاپ اول. نشر آموزش کشاورزی. معاونت باغبانی وزارت جهاد کشاورزی. کرج، ۸۶ ص
- فومن اجیرلو، ع. ۱۳۸۰. بررسی و ارزیابی ناحیه‌ای ارقام و واریته‌های سورگوم علوفه‌ای. انتشارات مؤسسه تحقیقات اصلاح و نهال و بذر.
- همایی، م. ۱۳۸۱. واکنش گیاهان به شوری. چاپ اول. انتشارات کمیته ملی آبیاری و زهکشی ایران. تهران. ۹۷ ص.
- Adams, J. F. and T. A. Doerge. 1987. Soil salinity and soil acidity as factors in plant nutrition. In: Future Development in Soil Science Research. ed. Boersma, L. L., pp. 193-203. Madison, WI: Soil Science Society of America, U. S. A.
- Bernstein, L., L. E. Francois and R. A. Clark. 1974. Interactive effects of salinity and fertility on yield of grains and vegetables. *Agronomy Journal*, 66: 412-421.
- Broome, S. W., W. W. Woodhouse Jr. and E. D. Seneca. 1975. The relationship of mineral nutrients to growth of *Spartina alterniflora* in North Carolina. II. The effect of N, P and Fe fertilizer. *Soil Sci. Soc. Am. Proc.* 39: 301-307.
- Clark, D. R., C. J. Green, V. G. Allen and C. P. Brown. 1999. Influence of salinity in irrigation water on forage sorghum and soil chemical properties. *Journal of Plant Nutrition*, 22 (12): 1905-1920.

8. Feigin, A., I. Rylski., A. Meiri and J. Shalhevet. 1987. Response of melon and tomato plants to chloride-nitrate ratios in saline nutrient solution. *Journal of Plant Nutrition*, 10: 1787-1794.
9. Francois, L. E., T. J. Donovan and E. V. Maas. 1992. Yield, vegetative growth and fiber length of kenaf grown on saline soil. *Agron. J.* 84: 592-598.
10. Grattan, S. R. and C. M. Grieve. 1999. Mineral nutrient acquisition and response by plants grown in saline environments. In: *Handbook of Plant and Crop Stress* ed. Pessarakli, M., pp. 203-229. Marcel Dekker New York.
11. Greenway, H. and R. Munns. 1980. Mechanism of salt tolerance in nonhalophytes. *Annu. Rev. Plant physiol.* 31: 149-190.
12. Gronewald, J. W., C. G. Suhayda., M. Tal. And M. C. Shannon. 1990. Reduction in plasma membrane ATPase activity of tomato roots by salt stress. *Plant Sci.* 66: 145-153.
13. Hu, Y., J. J. Oertli and U. Schmidhalter. 1997a. Interactive effects of salinity and macronutrient level on wheat. I. Growth. *Journal of Plant Nutrition*, 20: 1155-1167.
14. Hu, Y, and U. Schmidhalter. 1997b. Interactive effects of salinity and macronutrient level on wheat. II. Composition. *Journal of Plant Nutrition*, 20: 1169-1182.
15. Kafkafi, U., N. Valoras and J. Letey. 1982. Chloride interaction with nitrate and phosphate nutrition in tomato. *Journal of Plant Nutrition*, 5: 1369-1385.
16. Kafkafi, U. (1984). Plant nutrition under saline conditions. In: *Soil Salinity Under Irrigation*. eds. Shainberg, I. and Shalhevet, J., pp 318-336. Springer-Verlag, Berlin Heidelberg New York Tokyo.
17. Khalil, M. A., F. Amer and M. M. Elgabaly. 1967. A salinity-fertility interaction study on corn and cotton. *Soil Sci. Soc. Am. Proc.* 31: 683-686.
18. Lunin, J. and M. H. Gallatin. 1965. Salinity-fertility interaction in relation to growth and composition of beans. I: Effect of N, P and K. *Agron. J.* 57: 339-342.
19. Lynch, J. and A. Lauchli. 1984. Potassium transport in salt-stressed barley roots. *Planta.* 161: 295-301.
20. Maas, E. V. and S. R. Grattan. 1999. Crop yields as affected by salinity. In: *Handbook of Plant and Crop Stress*. ed. Pessarakli, M., pp. 55-108. Marcel Dekker New York.
21. Martinez, V. and A. Cerda. 1989. Influence of N source on rate of Cl, N, Na and K uptake by cucumber seedling grown in saline condition. *Journal of Plant Nutrition.* 12: 971-983.
22. Munns, R. and A. Termaat. 1986. Whole-plant responses to salinity. *Aust. J. Plant Physiol* 13: 143-160.
23. Naidoo, G. 1987. Effect of salinity and nitrogen on growth and water relations in the mangrove. *Avicennia marina* (Forsk) Vierh. *New Phytol.* 107: 317-325.
24. Ogo, T. and S. Moriwaki. 1965. Relationship between certain nitrogen fractions in leaf-blade of crops and salt-tolerance. *Bull Shimane Agric. College* 13A: 5-9.
25. Okusanya, O. T. and I. A. Ungar. 1984. The growth and mineral composition of three species of *Spergularia* as affected by salinity and nutrients at high salinity. *Am. J. Bot.* 71: 439-447.
26. Rathert, G. 1983. Effects of high salinity stress on mineral and carbohydrate metabolism of two cotton varieties. *Plant Soil.* 73: 247-256.
27. Ravikovitch, S. 1973. Effects of brackish irrigation water and fertilizers on millet and corn. *Expl. Agric.* 9: 181-188.
28. Ravikovitch, S. and A. Porath. 1967. The effects of nutrients on the salt tolerance of crops. *Plant Soil*, 26: 49-71.
29. Skeffington, M. J. S. and D. W. Jeffrey. 1985. Growth performance of an inland population of *Plantago maritima* in response to nitrogen and salinity. *Vegetatio.* 61: 265-272.

31. Smart, R. M. and J. W. Barko. 1980. Nitrogen nutrition and salinity tolerance of *Distichlis spicate* and *Spartina alterniflora*. Ecology 61: 630-638.
32. Soliman, M. S., H. G. Shalabi and W. F. Campbell. 1994. Interaction of salinity, nitrogen and phosphorous fertilization on wheat. Journal of Plant Nutrition. 17: 1163-1173.
33. Suhayda, C. G., J. L. Giannini, D. P. Briskin and M. C. Shannon. 1990. Electrostatic changes in lycopersicon escolentum root plasma memberane resulting from salt stress. Plant Physiol, 93: 471-478.
34. Tshivhandekano, T. R. and O. A. M. Lewis. 1993. Differences in response between nitrate and ammonium-fed maize to salinity stress and its amelioration by potassium. S. Afr. J. Bot. 59: 597-601.
35. Wang, D. and M. C. Shannon. 1999. Emergence seedling growth of soybeen cultivars and maturity groups under salinity. Plant and Soil. 214: 117-124.

Interactive Effect of Salinity and Nitrogen Fertilizers on Growth and Composition of Sorghum

E. Esmaili, M. Homaei and M. J. Malakouti¹

Abstract

The optimum use of fertilizers under saline conditions is essential for maximum crop production. Several studies have shown that salinity level and fertilizer rates interact to affect yields. This effect may be related to the nutrients status of plant tissues. The objective of this study was to investigate the interactive effects of salinity and nitrogen fertilizer on growth, yield and the concentration of nutrients in sorghum (*Sorghum bicolor* L. Moench). Consequently, a randomized complete block factorial experiment with 3 replications was conducted. Ten sorghum seeds were sown at 3cm depth in each pot. The applied irrigation water was 50 percent more than the consumptive use of plants to achieve the target leaching fraction. Irrigation waters consisted of C₀, C₁, C₂, C₃ and C₄, corresponding to 0.6, 6, 8, 10 and 12 dSm⁻¹, respectively. The fertilizer treatments consisted of F₀ (no fertilizer), N₀ (control: just triple superphosphate as a base fertilizer without any N- fertilizers), U₁(114 Kg/h urea N-), U₂ (137 Kg/h N-urea), U₃ (160 Kg/h urea N-), A₁ (114 Kg/h ammonium nitrate), A₂ (137 Kg/h N-ammonium nitrate) and A₃ (160 Kg/h ammonium nitrate- N). All the fertilizers were applied on two plants. The plants that received water with ECs of 10 and 12 dSm⁻¹ were eliminated from the experiment after 7 and 9 weeks, respectively, due to chloride toxicity. The remaining plants were harvested during the flowering stage, 77 days after seeding. The plant height, fresh weight, dry weight and the leaf area were measured as the growth indices and nitrogen, potassium, calcium, magnesium, sodium and chloride contents of whole plants were measured. The results indicated that both the emergence and growth rates decreased significantly by increasing salinity. The plant response to N fertilizers appeared to be different at each salinity level. The maximum production at C₀ salinity level was obtained for N-3, while at C₁ and C₂ treatments, the maximum production were obtained with N-2 and N-1 treatments, respectively. In C₁ to C₄, There was no significant difference between the two applied N-sources. The concentrations of N, Ca, Mg, Na and Cl in plant tissues increased by increasing soil salinity. While K concentration and the uptake of N, K, Ca and Mg decreased. Nitrogen fertilization in treatments with saline water caused decrease in the concentration of sodium and chloride and increase in the concentration and uptake of potassium in plant tissues.

Keywords: Salinity; Nitrogen fertilizer; Urea; Ammonium nitrate; Sorghum; Potassium; Chloride; Sodium; Calcium; Magnesium.

¹ MSc student; Associate Professor and Professor, Department of Soil Science, Tarbiat Modarres University, respectively.